

азъ се видѣхъ виръ вода на брѣга до царския дворецъ. Край мене, сжщо тѣй немоощенъ и мъртво бледъ, бѣше и другарѣтъ ми. А надъ насъ единъ младъ и строенъ човѣкъ, който не знаеше какъ да ни угоди, даваше нареждания на двама офицери. На брѣга се клатушкаше една моторна лодка, а до нея и нашата.

— Царѣтъ!

Азъ се надигнахъ да му цѣлуна ржка.

— Благодарете на Бога, не на мене. Той ви спаси!...

— Но вие се пожертвуваете за насъ.

— Това е мой дългъ, това е дългъ на всѣки човѣкъ да се жертвува за ближния си...

Азъ се насълзихъ отъ благодарностъ и отъ умиление. Насълзенъ гледаше и лодкарѣтъ ми къмъ нашия спасителъ, отъ дрехитѣ на когото се изцеждаше вода. И той не е билъ пощаденъ отъ вълнитѣ.

СТИЛИЯНЪ ЧИЛИНГИРОВЪ

СЛЕДЪ ИЗГРѢВА НА СВОБОДАТА

Въ сърдце ми радость чудна блика,
герои, вамъ поклонъ!
България станъ велика,
тѣй както била е велика
при мѣдрый Симеонъ.

Сега отъ Дунавъ до Егея,
край Вардаръ, Охридъ, Шаръ,
единъ великъ народъ живѣе,
една се пѣсенъ родна пѣе,
изпълнена съсъ чаръ.

Срѣдъ тази пѣсенъ звѣнкогласна
расте ни свиденъ князь..
И той, когато ни порастне,
царъ уменъ въ тазъ земя прекрасна
ще владствува надъ насъ!

Н. ИЛИЕВЪ